

[Albertsen.]

taget loven om den centrale sociale ankestyrkelse, der træder i kraft den 1. juli i år.

Lovforslaget her er således det afsluttende led i socialreformkommissionens omfattende arbejde. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at kipe med flaget over for kommissionens medlemmer, de eksperter, der har været tilknyttet, og de medarbejdere, der har arbejdet med disse ting, for deres igennem 8 år trælse og betydningsfulde virke. Jeg gratulerer kommissionens formand, styrelseschef H. C. Seierup, med resultaterne.

Kommissionens nedsættelse i 1964 er et billede på dansk demokrati i dets smukkeste form. Forslaget fremkom som bekendt fra venstre og konservative under den daværende socialdemokratiske regering. Det blev accepteret under ganske bestemte forudsætninger, som alle gik ind for, herunder bl. a. at reformkommissionens arbejde ikke skulle virke hæmmende for realisering af nye sociale love eller forbedring af bestående love. Tiden siden da har til fulde illustreret, at der er sket en masse, medens kommissionen har virket.

Det er nærliggende for mig at fremhæve den tidsrekord, som kommissionen står for, og den arbejdsgang og de resultater, der er præsteret. Betænkningerne er kommet efter en konsekvent systematik og derefter udmøntet i love, som folkettinget har behandlet og vedtaget.

Det er også i erindringen om initiativet fra venstre og konservative i 1964 ret så nærliggende at huske, at den daværende formand for Dansk Socialrådgiverforening — som nu er den minister, der fremsætter lovforslaget — på et Hindsgaulstævne havde rejst tanken netop om nedsættelse af en socialreformkommission.

Sigtet med kommissionen var jo ikke alene at kulegrave hele lovgivningen under socialministeriets domæne, men der skulle moderniseres og effektiviseres svarende til det Danmark, vi har i 1970'erne. Målsætningen for den moderne velfærdsstat vil nu være forebyggelse, revalidering, tryghed og trivsel. Hvorvidt denne målsætning indfries, kan kun borgeren, der er klient, besvare, men ønskerne om og viljen til, at disse rigtige intentioner bliver realiteter for den

enkelte borger, skal der ikke herske tvivl om.

Når vi nu kan lægge store og krævende arbejdsopgaver og ansvar ud til kommunerne — for nogle af opgavernes vedkommende opgaver, som staten direkte har haft ansvaret for; der er først og fremmest tale om revalidering og mødrehjælpsinstitutionerne — er baggrunden den kommunalreform, som blev dygtigt udført og realiseret af den daværende indenrigsminister, Poul Sørensen. Uden denne reform, som hele folkettinget accepterede, ville det i dag ikke være muligt at flytte store ansvarsbyrder ud til de lokale led. Bærekraft, administration og politisk styrke ville ikke være til stede.

Alligevel vil der nok fortsat være mange, der ængstes for, at nu skal kommunerne og kommunerne alene, altså også amtskommunerne, stå for tingene. Er det økonomisk og socialt skæve Danmark pludselig rettet helt op? vil man spørge. Nej, vi har stadig et skævt Danmark med ulige fordeling og ulige vilkår, men via statsrefusion og bloktilskud er der muligheder for at ændre det skæve Danmark til et mere balanceret samfund.

Der er mellem kommunerne og indenrigsministeriet truffet aftaler, der gerne skulle vise sig bæredygtige og virkningsfulde, men sikrer, at ånden i bistandsloven ikke blot bliver smukke ord, men realiteter, uanset hvor i landet man bor. Den fordelingsnøgle, som her er aftalt, er accepteret fuldt og helt af kommunerne, men den vil jo nok give anledning til drøftelser i det videre arbejde i socialudvalget.

Andre vil måske spørge: er de politiske, sociale ambitioner nu pludselig blevet helt overensstemmende i alle partier, alle befolkningslag og alle landsdele? Nej, selvfølgelig ikke. Men satser, standarder, generelle normer og målsætninger m. v. vil fortsat være folketingets og regeringens ansvar, så kampen herom kan fortsætte som hidindtil.

I vor selvglæde over den trygge og lune stat, som alle kan læne sig op til, skal vi heller ikke glemme manglerne og den ringe standard, som også mange statsinstitutioner stadig har i det rige Danmark. Det har vi et ganske udmærket eksempel på i vor åndssvageforsorg. Uanset verdens bedste lov — som vi beskedent udtrykker det — som vi nu har haft i 14 år, må vi erkende, at mang-